

CONCLUSIONS DE L'ACTE DEL 6 D'ABRIL DE 2018 SOBRE CONSEQÜÈNCIES DE LA JUDICIALITZACIÓ DE LA POLÍTICA aprovades per la COMISSIÓ DE DEFENSA DE L'ICAB i pel COL·LECTIU PRAGA

1.- La judicialització de la política per part de l'Estat espanyol forma part d' una estratègia per anorrear la possibilitat de materialització efectiva del programa polític favorable a la independència de Catalunya que compta amb el suport de la majoria absoluta del Parlament de Catalunya.

El respecte a l' Estat de dret cedeix front a la defensa de l' Estat, en la seva expressió nacional-territorial, entès com la indissoluble unitat de la nació espanyola (article 2 CE), en un context general d' involució antidemocràtica contra els drets a la llibertat d' expressió, de reunió i de manifestació, de participació i representació política, de dissidència política, i també amb un fort retrocés dels drets laborals i socials.

En aquest marc, les actuacions i decisions de les Sales penals de l' Audiència Nacional (AN) i del Tribunal Suprem (TS) comporten el trencament del principi democràtic bàsic de la separació de poders i també la vulneració flagrant de drets fonamentals dels ciutadans i ciutadanes regulats a la Constitució espanyola, al Conveni Europeu de Dret Humans i a altres tractats internacionals ratificats per Espanya, i suposen una utilització perversa del procés penal, i una aplicació del Codi Penal que vulnera els seus propis principis i garanties bàsiques, circumstàncies que ja han estat denunciades davant el Comissionat de DDHH del Consell d' Europa.

2.- Aquesta estratègia de judicialització de la política és possible per algunes característiques del poder judicial espanyol: l' existència, encara avui, de jutges i magistrats -sobretot als més alts nivells de la jurisdicció- poc permeables a les idees de cultura democràtica; la manca d' independència judicial derivada del fet que la designació de jutges i magistrats als nivells més alts de la jurisdicció siguin facultat exclusiva i "política" del Consejo General del Poder Judicial -de designació també política-.

3.- L'estratègia de l' Estat espanyol de judicialització de la política es converteix en la resposta a la celebració efectiva, massiva i pacífica del Referèndum de l' 1 d' octubre.

La imputació, a través de la Fiscalia General de l'Estat, dels delictes de rebel·lió i sedició -delictes inexistents, construïts sobre un informe de la Guàrdia Civil, per permetre l'empresonament provisional-, i que pel que fa al delicte de rebel·lió ha quedat en res amb la decisió de la justícia alemanya, comporten els empresonaments "provisionals" acordats per l'AN i pel TS que es justifiquen en base a que la persistència dels presos en les seves idees polítiques independentistes fa que puguin, si són deixats en llibertat, reiterar la seva actitud delictiva; pel propi TS la base de l' empresonament provisional i el fet de mantenir-lo és el caràcter "políticament perillós" de la persona presa, malgrat es evident que les pretensions polítiques independentistes s' han expressat de forma pacífica i s' han servit exclusivament dels instruments democràtics de participació política.

4.- Com a resposta a la nova majoria absoluta a les eleccions al Parlament de Catalunya celebrades el 21 de desembre de 2017, el TC i la Sala penal del TS reincideixen i aprofundeixen en el trencament del principi democràtic bàsic de la separació de poders i adopten resolucions judicials de caràcter i contingut fortament polític; de fet decideixen quins diputats i diputades electes, i en ple us dels seus drets polítics, poden assistir a la sessió d' investidura, quins poden ser proposats -de fet, el Jutge instructor de la sala penal del TS inclòs es permet aconsellar en aquest sentit al Parlament- per a ésser investit President o Presidenta de la Generalitat, i quins

poden votar en aquesta sessió d'investidura, coincidint, en les seves resolucions judicials, amb els desitjos polítics del Govern de l'Estat.

5.- Aquestes darreres decisions del Jutge instructor de la Sala penal del TS desconeixen la pròpia Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, vulneren el principi de jerarquia normativa (article 9CE), també vulneren el dret fonamental a la participació política (article 23 CE), tan pel que fa al sufragi passiu com actiu, i, fins i tot, potser algunes d'elles podrien ser considerades un delictes de prevaricació, en la mesura que deneguen l'exercici de drets polítics a qui no ha estat legalment privat d'ells

6.- L'estratègia de l'Estat al judicialitzar la política, malgrat pretengui escapar el lideratge polític del moviment independentista, no resoldrà la qüestió nacional-territorial; la solució només pot ser i serà de caràcter polític, però això ha d'anar acompanyat també de les respostes i denúncies jurídiques que les entitats de la societat civil facin davant de totes les instàncies internacionals, sens perjudici de les accions jurídiques que es puguin produir des de les defenses jurídiques de les persones imputades. Aquestes necessàries accions jurídiques, encara que no resoldran la qüestió política, poden contribuir-hi.

Barcelona, 6 d'abril de 2018